

4) Czy art. 43 WE stoi na przeszkodzie uregulowaniu ustawowemu państwa członkowskiego, zgodnie z którym na potrzeby określenia wymiaru podatku od osób fizycznych zwolnienie z opodatkowania wypłat zysku, które w okresie podatkowym spółka otrzymała od położonej w innym państwie członkowskim spółki zależnej, jest ograniczone w opodatkowującym państwie członkowskim do wysokości zysku osiągniętego w tym okresie podatkowym [OR 12], w którym nastąpiła wypłata zysku (po odliczeniu pewnych, ustawowo określonych kwot), podczas gdy całkowite zwolnienie z opodatkowania wypłat zysku byłoby możliwe, gdyby spółka ta założyła stały zakład w innym państwie członkowskim?

(¹) Dz.U. L 225, str. 6.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Najvyšší súd Republiky Slovenskej w dniu 9 października 2007 r. — Karol Mihal przeciwko Daňový úrad Košice V

(Sprawa C-456/07)

(2007/C 315/45)

Język postępowania: słowacki

Sąd krajowy

Najvyšší súd Republiky Slovenskej.

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Karol Mihal.

Strona pozwana: Daňový úrad Košice V.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 4 ust. 5 akapit pierwszy szóstej dyrektywy Rady z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw Państw Członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (zwanej dalej „szóstą dyrektywą”) można interpretować w ten sposób, że dotyczy on wyłącznie podmiotów prawa publicznego będących osobami prawnymi, a nie dotyczy podmiotów prawa publicznego będących osobami fizycznymi, to znaczy w ten sposób, że podmioty prawa publicznego będące osobami prawnymi nie są uważane za podatników w związku z działalnością, którą podejmują i transakcjami, które zawierają jako organy władzy publicznej, lecz za podatników są uważane podmioty prawa publicznego będące osobami fizycznymi?
- 2) Czy w zakresie w jakim przepis prawa wewnętrznego ogranicza krąg osób, które nie są uważane za podatników (nie podlegają podatkowi od wartości dodanej) w świetle art. 4

ust. 5 akapit pierwszy szóstej dyrektywy, postanowienia art. 4 ust. 5 akapit pierwszy szóstej dyrektywy można uznać za podlegające bezpośredniemu stosowaniu?

- 3) Czy działalność osoby fizycznej, taka jak działalność komornika sądowego w rozpatrywanej sprawie, wykonującego czynności z zakresu władzy publicznej i kwalifikowanego w wewnętrznym porządku prawnym jako funkcjonariusz publiczny, można uznać za działalność podmiotu prawa publicznego, to jest nie uznawać go za podatnika w związku z działalnością, którą podejmuje i transakcjami, które zawiera jako organ władzy publicznej w rozumieniu art. 4 ust. 5 akapit 1 szóstej dyrektywy?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerichtshof (Austria) w dniu 11 października 2007 r. — Sandra Puffer przeciwko Unabhängiger Finanzsenat, Außenstelle Linz

(Sprawa C-460/07)

(2007/C 315/46)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Verwaltungsgerichtshof

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Sandra Puffer

Strona pozwana: Unabhängiger Finanzsenat, Außenstelle Linz

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy szósta dyrektywa 77/388/EWG Rady z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (¹) (zwana dalej „szóstą dyrektywą”), w szczególności jej art. 17, narusza prawa podstawowe określone w prawie wspólnotowym (prawnowspólnotową zasadę równego traktowania), ponieważ skutkuje ona tym, że podatnicy mogą nabyć własność budynków mieszkalnych wykorzystywanych na ich prywatne potrzeby mieszkaniowe (konsumpcję) o 5 % taniej niż inni obywatele Unii Europejskiej, przy czym całkowita kwota tej ulgi rośnie bez ograniczeń, proporcjonalnie do wysokości kosztów nabycia oraz budowy budynku mieszkalnego? Czy naruszenie takie ma miejsce również wówczas, gdy podatnicy mogą nabyć własność budynku mieszkalnego przeznaczonego na ich prywatne potrzeby mieszkaniowe, który wykorzystują oni co najmniej w niewielkim zakresie na potrzeby ich przedsiębiorstwa, o 5 % taniej niż inni podatnicy, którzy nie wykorzystują ich budynków mieszkalnych w co najmniej niewielkim zakresie na potrzeby ich przedsiębiorstwa?

- 2) Czy przepis krajowy przyjęty w celu dokonania transpozycji szóstej dyrektywy, w szczególności jej art. 17, narusza art. 87 WE, ponieważ wprowadza przyznaje on ulgę, o której mowa w pytaniu pierwszym, dotyczącą budynków mieszkalnych wykorzystywanych przez podatników do celów prywatnych, tym podatnikom, którzy wykonują czynności opodatkowane, lecz nie przyznaje takiej ulgi podatnikom wykonującym czynności zwolnione od podatku?
- 3) Czy art. 17 ust. 6 szóstej dyrektywy zachowuje skuteczność, jeśli ustawodawca krajowy zmienia przepis prawa krajowego dotyczący wyłączenia możliwości odliczenia podatku naliczonego (w niniejszym przypadku § 12 ust. 2 pkt 1 UStG 1994), który był utrzymany w mocy na podstawie art. 17 ust. 6 szóstej dyrektywy, z wyraźnym zamiarem zachowania rzeczowego wyłączenia odliczenia podatku naliczonego, a z krajowej ustawy o podatku obrotowym wynika również utrzymanie w mocy wyłączenia odliczenia podatku naliczonego, przy czym ustawodawca krajowy z powodu błędu w zakresie wykładni prawa wspólnotowego [w niniejszym przypadku art. 13 część B lit. b) szóstej dyrektywy], który został dostrzeżony później, przyjął regulację, która — rozpatrywana samodzielnie — zezwala zgodnie z prawem wspólnotowym (stosownie do wykładni art. 13 część B lit. b) szóstej dyrektywy dokonanej w wyroku w sprawie Seeling) na odliczenie podatku naliczonego?
- 4) W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie trzecie:

Czy na ważność wyłączenia odliczenia podatku naliczonego [w niniejszym przypadku § 12 ust. 2 pkt 2 lit. a) UStG 1994] utrzymanego w mocy na podstawie „klauzuli stand-still” określonej w art. 17 ust. 6 szóstej dyrektywy ma wpływ to, że ustawodawca krajowy zmienia i w rezultacie uchyla jedno z dwóch określonych w prawie krajowym wyłączeń odliczenia podatku naliczonego, których zakresy zachodzą na siebie [w niniejszym przypadku § 12 ust. 2 pkt 2 lit. a) UStG 1994 oraz § 12 ust. 2 pkt 1 UStG 1994], ponieważ był on w błędzie co do stosowania prawa?

(¹) Dz.U. L 145 str. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Protodikeio Livadeias (Grecja) w dniu 22 października 2007 r. — Panayotis Koskovolis i Aikaterini Pappa przeciwko Koinotita Kyriakiou Viotias

(Sprawa C-467/07)

(2007/C 315/47)

Język postępowania: grecki

Sąd krajowy

Protodikeio Livadeias

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Panayotis Koskovolis et Aikaterini Pappa.

Strona pozwana: Koinotita Kyriakiou Viotias.

Pytania prejudycjalne

1) Czy klauzulę 5 oraz klauzulę 8 ust. 1 i 3 porozumienia ramowego ETUC, UNICE i CEEP w sprawie pracy na czas określony, stanowiącego integralną część dyrektywy Rady 1999/70/EWG (Dz.U. L 175, str. 42), należy interpretować w ten sposób, że prawo wspólnotowe nie zezwala państwu członkowskiemu, na przyjęcie w ramach wykonania tego porozumienia ramowego przepisów, gdy

a) w ramach krajowego porządku prawnego istnieją już, ustanowione przed wejściem w życie tej dyrektywy, równoważne rozwiązania prawne, w rozumieniu klauzuli 5 ust. 1 porozumienia ramowego,

b) wskutek przepisów ustanowionych w wykonaniu porozumienia ramowego, dochodzi do obniżenia ogólnego poziomu ochrony pracowników zatrudnionych na czas określony zagwarantowanego w krajowym porządku prawnym.

2) W razie odpowiedzi twierdzącej na pierwsze pytanie, czy w sytuacji gdy w krajowym porządku prawnym, w chwili wejścia w życie dyrektywy 1999/70/WE istniały już równoważne rozwiązania prawne w rozumieniu klauzuli 5 ust. 1 porozumienia ramowego, takie jak rozpatrywany w postępowaniu przed sądem krajowym art. 8 ust. 3 ustawy 2112/1920, ustanowienie przepisu prawnego uzasadnione wykonaniem porozumienia ramowego, takiego jak rozpatrywany w postępowaniu przed sądem krajowym art. 11 dekretu prezydenckiego nr 164/2001, stanowi niedopuszczalne obniżenie ogólnego poziomu ochrony pracowników zatrudnionych na czas określony, w rozumieniu klauzuli 8 ust 1 i 3 porozumienia ramowego, zagwarantowanego w krajowym porządku prawnym:

a) gdy przepis prawa mający na celu wykonanie porozumienia ramowego, zostanie ustanowiony po upływie terminu na dokonanie transpozycji dyrektywy 1999/70/WE, lecz jego zakresem stosowania rationae temporis objęte są wyłącznie umowy o pracę i stosunki pracy obowiązujące w czasie jego wejścia w życie lub które wygasły we wskazanym okresie przed jego wejściem w życie, ale po upływie terminu na transpozycję dyrektywy, podczas gdy wcześniejsze równoważne rozwiązania prawne nie mają ograniczonego czasowo zakresu stosowania i obejmują wszystkie umowy o pracę na czas określony, które zostały zawarte, obowiązywały, lub wygasły w dniu wejścia w życie dyrektywy 1999/70/WE i upływu terminu na jej transpozycję,